

Ne viccelj, anya!

2023 november 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A gyermekvállalás nem jog, amit megszerzünk, hanem ajándék, biológiai különböz?ségünk gyümölcseként

Szinte bárhová indulunk el otthonról, a rituálé része a fiaimmal való alkudozás: nem könny? velük kijutni a lakásból. A folyamat vége általában az, hogy végs? elkeseredésemben imamalomszer?en kezdem el hajtogatni, hogy „menj

ki az ajtón!” mindenkinek, aki mellett elmegyek. Ezzel egy id?ben pedig eszembe jut, hogy mennyire, de mennyire idegesített engem ez a mondat gyerekkoromban, amikor apa hajtogatta nekünk.

Ilyenkor persze elmosolyodom, mert ez mára nem idegesít, sokkal inkább büszkeséggel tölt el: egy rész biztosan van bennem apából, amit valószín?leg életem végéig hordozok magammal.

Rengeteget olvastam err?l, a rám jellemz? alapossággal (vagyis inkább pánikkal) próbáltam még a gyerekek születése el?tt felkészülni a szül?ségre, felcsapva majdnem minden létez? szakirodalmat arról, hogyan is kell ezt jól csinálni. Amikor pedig elérkeztem a gyakorlati részhez és ültem a káosz közepén, minden elvet és korábbi elhatározást sutba dobva, egyetlen gondolat jutott csak eszembe a sok okosságból, amit feldolgoztam. A végkonklúzió ugyanis ezekben a könyvekben általában az volt, hogy lényegében teljesen mindegy, mit mondok szóban, írásban, vagy füstjelekkel kommunikálva a gyerekeimnek arról, hogy mikor mit szabad és mit nem, mire, hogyan illik vagy nem illik reagálni…, merthogy a gyerekek másolnak, mégpedig a szüleik viselkedését, és ez lesz az egyedüli dolog, ami igazán mélyen beivódik majd. A szül?i példa. Tanulmányok sora született már arról, hogy egy újszülött az érzelmei kifejezését, az arcmimikáját az anyukáján és az apukáján keresztül tanulja, ?ket másolja az els? hónapokban. A nevetést, a sírást, a legfinomabb érzelmi megnyilvánulásokat.

Így, amikor a nagyobbik, éppen óvodáskorban lév? fiamat megkérdeztem, hogy szeretne-e kijönni velem a reptérre apáért, és ? azt válaszolta: Ne viccelj, anya!, akkor jöttem rá, hogy ez tényleg m?ködik. Merthogy napjában legalább egy tucatszor válaszolok így azokra a kérdésekre, amiket feltenni is fölösleges, annyira evidens rájuk a válasz.

Nem szeretném túlmisztifikálni a dolgot. De szül?nek lenni talán a legösszetettebb feladat a világon. Rendelkezni kell egy fels?vezet? logisztikai és projektmenedzseri képességeivel, minimum a Dalai láma türelmével és idegrendszerével, folyamatosan megújulni és lekövetni a változást, miközben az ember sziklaszilárd talapzat is marad. És kell tudni játszani is, önfeledten, beszélgetni a felh?kr?l, hogy milyen alakúak, elmagyarázni napjában ezerszer, hogy mikor jön a Mikulás – monotonitást?rés –, pakolni, pakolni, pakolni, közben tanítani is, mindenre, ami fontos, nehogy kicsússzunk az id?b?l, mert egy szemvillanás és már el is t?ntek a harsogós hétköznapok. Ilyenkor pedig meg kell tudni állni a partvonalon, és onnan figyelni, és szurkolni, és a csillagokat is leimádkozni az égr?l, hogy sikerüljön. El kell tudni engedni azt a kezet, amit addig olyan er?sen szorítottunk. Szül?nek lenni nem egy papír. Nem egy igazolás. Apának és anyának lenni vérségi kapcsolat, eltörölhetetlen, megváltoztathatatlan. Küszködés, határátlépés, összetartozás, ezer és egy hétf? reggel és vasárnapi ebéd, karácsonyok, betegségek, jó és rossz, valahogy mindig egyensúlyban. De a nap végén azért mindig inkább csak jó. Akárhogy is, nem lehet kiszállni.

A szül?ség messze nem csak babaruha és délutáni szundikálás. Nem önfeledten nevet?s fotók a Facebookon, vagy egy újság címlapján. Nem okoskodás arról, hogyan kéne csinálni. És legf?képpen: nem jog. Sokkal inkább kiváltság – minden buktatója és nehézsége ellenére.

Egy friss, az Európai Parlament által már jóváhagyott javaslat szerint ha valaki adott tagállamban szül?i jogosultságokat szerzett, akkor azt az összes többi uniós országnak is kötelez? lesz elismernie. Vagyis ha én Hollandiában leszek szül? – mondjuk inkább úgy, hogy ott szerzek szül?i jogosultságokat –, akkor elvileg mindenhol máshol az unióban is annak számítok, még akkor is, ha alapesetben valahol, valamiért ezt saját jogon nem ismernék el. Nem nehéz kitalálni, a javaslat azoknak az azonos nem? pároknak kedvez, akik Európa egyes részein házasodhatnak és örökbe is fogadhatnak, máshol viszont nem. Azt írták, a módosítás csaknem kétmillió embert érinthet.

A gyakorlatban tehát ez úgy nézne ki, hogy, ha mondjuk egy máltai férfi összeházasodik és gyermeket vállal egy másik férfivel, aztán átköltözik egy kevésbé „haladó” tagországba, függetlenül a helyi szabályozástól, ugyanazokat a jogokat élvezik majd, „különösen a felügyeleti, tartási vagy öröklési jogok tekintetében”, mint heteroszexuális szül?társaik. És ez azt is jelentheti, hogy ha én olyan országban élek, ahol meleg férfiként vagy n?ként nem házasodhatok és nem fogadhatok örökbe, akkor elég átutaznom egy olyan tagállamba, ahol igen, megszerzem a számomra fontos jogosultságokat, aztán visszamegyek oda, ahonnan jöttem és élek tovább az összes kedvezménnyel és el?joggal, tulajdonképpen a helyi törvények felett. A javaslat persze a gyerekek oldaláról közelíti meg az egész kérdést, hogy ezzel igazából nekik kedveznek.

De nézzük akkor a gyerekek oldalát!

Egy gyerek alapvet? érdeke és szükséglete a stabilitás. Ehhez tud igazodni, ebbe tud kapaszkodni, ehhez tud

visszatérni. Úgy képzeljék el, mintha oszlopokkal akarná körbevenni magát, amik biztonságot nyújtanak számára abban a világban, amit még nem ismer – ilyen oszlop például apa és anya. Az origó, a kiindulási pont. Ha ebben az alapvetésben már kezdetben összezavarjuk és mellé tesszük apát és apát, azzal a nulladik percben totálisan felforgatjuk a világát, és jóformán minden másra az életében befolyást gyakorolunk. Például megfosztjuk annak a lehet?ségét?l, hogy egy n? és egy férfi fogadja örökbe és megtapasztalja, milyen az anyai szeretet. Igen fontos momentum ez egy gyermek életében. Ezt önmagában az az érvelés nem ellensúlyozza, hogy a szeretet az szeretet, mindegy kit?l kapjuk. Merthogy a szül?ség ilyen értelemben is formál: egy gyerek itt tapasztalja meg el?ször, hogyan viszonyul egymáshoz egy n? és egy férfi, miként fejezik ki az érzelmeiket, ha összevesznek, hogyan békülnek ki, milyen sajátos nyelvi és nonverbális eszközei vannak a két nemnek, hogyan szeret és játszik velem apa és hogyan gondoskodik rólam anya… Hosszan lehetne még folytatni, de a lényeg, hogy tanulnak. A szüleik kapcsolata lesz az ? kés?bbi kapcsolataik els?dleges mintája.

És, ha már az összezavarásnál tartunk: a balliberális oldalon általánossá vált az a narratíva, hogy csak egy meleg pár képes igazán önzetlenül szeretni a gyermekét és egészséges érzelmi környezetben felnevelni. Merthogy egy heteroszexuális, fehér b?r?, netán keresztény szül?pár az korlátolt, bántalmazó és a lányait szemét módon direkt lánynak, a fiait pedig fiúnak neveli, pedig lehet, hogy nem is akarnak azok lenni.

Az tehát, ami évszázadok óta evidens és magától értet?d? volt, mára Nyugat-Európában maradinak, kellemetlennek, korlátoltnak és úgy, ahogy van, rossznak számít. Minden negatív jelz?t társítottak már hozzá a közbeszédben. Hát nem teljesen abszurd?

Nos, miel?tt végképp felháborodnak, a fent idézett javaslat még nincs megszavazva.

Egyhangú igenek kellenek hozzá, a tagállamok között pedig még vagyunk néhányan, akik a józan észt képviselik. Igen, itt, Magyarországon nem szálltunk még bele ebbe az ?rületbe.

Alaptörvényben rögzítettük, hogy az anya n?, az apa férfi, és a gyermekvállalás nem egy jog, amit megszereznek a törvényeket kijátszva, hanem ajándék, biológiai különböz?ségük gyümölcseként. Ennek a feladatnak pedig egy életen át meg kell felelni, hétf? reggel, húsvétvasárnap, éjjel kett?kor és hajnali hatkor is. A nap minden percében, a világ minden szegletében. Mert óriási felel?sség, egyben kötelesség is, hogy a lehet? legjobban csináljuk. És ez nem vicc.

Jobbágyi Zsófia - www.magyarnemzet.hu

Ajánló